

Regeringstid, under hvilken vi ikke have haft Forslag fremme om at paalægge Civillisten at afholde saadanne Udgifter, som hidtil have været afholdte af Staten, har det ærede Medlem for Ringsted og jeg ikke kunnet tiltræde det Ændringsforslag, der er stillet af den socialdemokratiske Gruppe.

Den Understøttelse, der staar omhandlet i Betænkningens Nr. 100, og som et Mindretal stiller Forslag om skal udgaa, nemlig 300 Kr. til Enken efter Overretssagfører O. E. Lund, født Baronesse Adeler, har jo allerede været omtalt af det ærede Medlem for Aarhus (Harald Jensen), og jeg vil ogsaa sige, at jeg for mit Vedkommende mener, det er forkert, hvis vi fra Statens Side skulle blive ved at støtte saadan en enkelt Adelsfamilie. Som det oplyses, er der flere Efterkommere af Cort Adeler, der have faaet Understøttelse af Staten, paa Grund af et særligt Forhold, som var til Stede i den Henseende, nemlig at Staten for en Del Aar siden kom i Besiddelse af en Fideikommiskapital, som en Kammerherre, Baron Adeler, der døde i 1844 uden Livsarvinger, havde efterladt sig. Efter at denne Kapital var inddragen i Statskassen, var der nogle af denne Kammerherres Slægtninge, nogle Børn af hans Farbroder, der søgte Understøttelse fra Staten, og Tinget mente den Gang, at da Staten havde modtaget Fideikommiskapitalen, talte Billighed for, at disse Slægtninge kunde faa nogen Understøttelse udbetalt. Der blev saaledes udbetalt til Baronerne Joseph Emil Adeler, Cort Sivertsen Adeler og Christian Herman Adeler hver en aarlig Understøttelse paa 1,200 Kr. Endelig var der en Søster, Enke efter Ritmester Petersen, som efter sin Mands Død fik en Understøttelse af 500 Kr. aarlig. Men nu ere vi blevne ved at yde Understøttelse til denne Familie længere frem i Tiden. Den Gang Baron Joseph Emil Adeler afgik ved Døden, søgte hans Enke om en Understøttelse og hun fik 300 Kr. om Aaret, foruden 100 Kr. til hvert af hendes Børn, der var under 18 Aar. Da hun havde faaet en saadan Bevilling, var det jo ikke saa sært, at Enken efter Baron Christian Herman Adeler ogsaa søgte om en Understøttelse af Staten, og hun fik saa ligesaadan 300 Kr. aarlig. Men vi ere gaaede videre endnu. Der var nogle Børn efter disse to Enker, og efter at Baron Joseph Emil Adeler Enke var død, søgte Datteren, Baronesse Julie Adeler, om ogsaa

at faa en Understøttelse fra Statens Side og fik bevilget 500 Kr. aarlig.

Naar vi saaledes ere blevne ved at give disse Medlemmer af Familien Understøttelse, synes jeg i alt Fald, at den, som nu søger, nemlig Enken efter Overretssagfører Lund, født Baronesse Adeler, med nogen Grund maa kunne være af den Formening, at hun lige saa godt kan have Krav paa en Understøttelse af Staten som hendes Kusine, der fik bevilget en saadan i Fjor, og det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) og jeg ere derfor gaaede med til at yde denne Understøttelse til hende. Men det er rigtignok vor Mening, at vi saa ikke mere ville gaa med til at støtte den Familie paa den Konto. . . . (Ordføreren: Det er en aarlig Understøttelse!) . . . Selvfølgelig, men det er vor Mening, at de, som i Fremtiden muligt kunne komme med Andragende om Understøttelse, skulle vi ikke understøtte af den omtalte Slægtskabsgrund. Vi kunne ogsaa nemt komme for vidt, hvis vi skulde yde Understøttelse til alle Efterkommerne af vore Søhelte. „Vort Fødeland var altid rigt paa raske Orlogshelte“, hedder det i Visen, og skulle vi understøtte Cort Adeler's Efterkommere, kunne vi lige saa godt faa saadanne Krav fra Efterkommere af Herluf Trolle, Peder Skram og de andre gamle Søhelte. Naar vi gaa med til den heromhandlede Understøttelse, er det, som sagt, kun paa Grund af dette særlige Forhold med den omtalte Kapitals Inddragelse under Staten, og fordi der nu sluttes af.

Saa skal jeg endnu nævne en Bevilling, som er sat ind paa Tillægsbevillingsloven til Forfatteren Mylius-Erichsens Ekspedition til Grønland. Den er paa 130,000 Kr., men da Mylius-Erichsen har skaffet en lige saa stor Kapital til Veje ad privat Vej, mener jeg ikke, det er mere end rimeligt, at Staten ogsaa yder et Tilskud til denne Ekspedition. Hans sidste Ekspedition fik jo i hvert Fald ikke til dens Udrustning nogen Hjælp fra Statens Side, og jeg er derfor glad ved, at Staten nu viser sin Interesse for Ekspeditionens Formaal ved at yde Halvdelen af Udgifterne.

Endelig skal jeg nævne, at jeg finder det fuldstændig rigtigt, som Ordføreren for Resten ogsaa omtalte i Anledning af det Samraad, der nævnes under Betænkningens Nr. 74, at Skovarbejderne under Sorø Akademi nu ville blive stillede lige med Statens øvrige Skovarbejdere. Det